

X PREMIS LA MAR DE LLESTRES

CONTES DE NADAL. Menció especial del jurat

EL TRÀMIT

de David Dot i Cervera

Escric aquest relat després de tres llargues hores a l'oficina de treball, en el tercer intent per aconseguir que el senyor de cabell cendrós i dues ulleres sobreposades tingui la bondat d'acceptar, per fi i d'una vegada per totes, el contingut d'aquesta carpeta que tragino des de fa setmanes, quan els contractes que em possibilitaven l'existència van finir amb la contundència d'una cinglera abrupta i insalvable. Escric, per tant, revivint els dies previs a les festes de Nadal de l'any passat, quan els imponderables rebregaren la situació laboral fins a abocar-me gairebé a la intempèrie. Jo no cobejava una paga doble ni altres retribucions especials que la majoria de mortals dilapiden en pretendre cobrir els compromisos nadalencs o en llançar-se amb deler a l'orquestrada espiral del consum. En absolut. Jo no procurava res més que no fos la pervivència d'una vida humil i senzilla, sense exhibicions ni excessos de cap mena, gairebé al caire de la marginalitat, conforme amb les escorrialles d'una activitat desagradada i gens reconeguda que duia a terme amb eficiència, tenacitat i pulcritud. M'afigurava, a més a més, passar desapercebut enmig d'un diorama atapeït de figures influents, quadrigues amb l'instint gremial afuat i ramats prostrats al poder encegador. I en això darrer, la vaig errar. El jerarca del pessebre vivent va voler tenir una conversa particular amb mi, en privat. Com si hagués tingut una revelació, de sobte, esbatanava els ulls com qui ha resolt un enigma insondable, ensopegat amb el desllorigador definitiu o potser com qui ha albirat l'anyell expiatori, l'ofrena perfecta per degollar a l'ara de la precipitació. Avui, mesos després, en perspectiva, asseguraria que la cúspide de l'empresa havia trobat el caganer, el producte manyac i dòcil de l'exclusió laboral que li permetria, més enllà d'algun retoc cosmètic,

mantenir inalterable la corrua aduladora proveïda d'or, encens i mirra. Les condicions laborals, en efecte, van patir un canvi crematístic radical. Les vaig acceptar a corre-cuita, víctima de l'estratègia obreptícia i la ignorància, més esporuguit que un Pastoret rodejat de les fúries de l'Infern, però sense puerilitats. A pocs dies de final d'any, quan en les aigüeres dels veïns encara deuriem surar les greixoneres que la serventa calia que deixés ben lluents per a la subsegüent disbauxa del calendari, vaig comprovar que el salari havia quedat reduït a un fumall, al polsim de la molsa esmicolada. El declivi, però, tan sols havia començat. Tal com ha pogut llegir el senyor de cabell cendrós i les ulleres sobreposades, ni rastre d'aliances anulars o rellotge al canell, en els mesos subsegüents la successió de modalitats de contractes ha acabat condemnant la meva feina discreta a la temporalitat i finalment a l'extinció. *Té fills?*, m'ha preguntat amb un to de veu sec i concloent. Ni cotxe, ni telèfon mòbil, ni habitatge propi per a encabir-hi un tió ben gran per il·lusionar les criatures; li anava a respondre. Però m'he limitat a sotmetre'm a les indicacions i així prosseguir amb els tràmits. *Té vacances?*, ha tornar a inquirir el senyor de cabell cendrós mentre orientava la pantalla de l'ordinador perquè jo pogués llegir-ne la informació i així exculpar-se del retards i dels errors telemàtics, carregar la culpa a les empreses que em tenien en nòmina. No. Fa una dècada, per Nadal, n'havia tingut, de vacances. Ara: passejar pels carrers guarnits amb la lluminària festiva, adquirir una figura nova pel pessebre a la fira de Santa Llúcia, visitar les exposicions de diorames, tastar torrons i neules o simplement cal·ligrafar una postal no havia format part de l'agenda de prioritats. Potser era una actitud premonitòria i auguri de la dissort que el destí em reservava, una qüestió d'ànim i de caràcter; potser era que les festes de Nadal són uns dies per reconciliar-se amb el món i amb un mateix, per fer una treva i mostrar-se generós, abaixar la guàrdia i apropar-se als altres; i això, és clar, quan s'afronta en solitud, sense canelons ni escudella, amb l'emoció als ulls en descobrir per casualitat la versió televisiva d'un conte d'en H. C. Andersen, trist i commovedor, es fa difícil de fer realitat. *Li denego*, ha proferit amb l'aplom d'un jutge que sembla contenir el somriure davant de la reacció previsible del

desemparat. A cop calent, ni ho entenia. Així doncs, les dues preguntes preliminars se les podia haver estalviat i tenir el valor de no fer-me anar d'Herodes a Pilats. *El pròxim dia no haurà de demanar número*, assegura ara l'home de cabell cendrós, escrúpol i meticulositat al caire del perfeccionisme. Mentre m'aixeco de la cadira ergonòmica i concloc que serà millor deixar passar uns dies, fins que les modificacions que no són al meu abast s'hagin portat a terme i pugui continuar amb els tràmits que han de fer de l'existència, un relat més agradable.